

W.

w.

SHITWASH

3 June–22 July 2017

Photographic Exhibition by Harit Srikhao

Gallery VER
Soi Narathiwat 22 Bangkok Thailand

A HOLE IN THE TIME BARRIER

In 2013, NASA scientist Dr. Harold White made an announcement that challenged Einstein's belief that nothing could travel faster than light. According to Einstein's theory of General Relativity, **the stretching of time** is inevitable, though Dr. White's interference-pattern **experiment demonstrated** that space-time can be warped. The rapid expansion of the universe after the Big Bang supports White's idea that natural warping is possible. The question, though, is whether time warps can be artificially generated.

Will this disprove Einstein's 112-year-old theory? (since 1905)

The history of warping began in *The Cage*, the first pilot episode of *Star Trek: The Original Series*. The shooting was completed in early 1965, but NBC decided that it was **too cerebral to watch**. So, the episode was **put on hold** when the first series was broadcast in **black and white** in 1966–67, **replacing** the pilot episode with *The Man Trap* instead. It wasn't until 1988 that **the world got to see** *The Cage* when Paramount brought it back on air in **color** as a special episode. Later, thanks to DVD **technology**, this episode has been **included back** in the original series in a boxset since 2001 (when it should have been there long before from the start).

Warp drive in the series is referred to as "hyperdrive" or "time warp," caused by a **rip** or a **hole** in the time barrier, enabling the USS Enterprise to **exceed the speed of light**. This concept has been used in many other SF series and films, such as *Star Wars*, the Japanese manga *Doraemon*, *Fringe*, *Interstellar*, *Arrival* and others.

Dr. White states that time warping is possible, based on Mexican physicist Miguel Alcubierre's theory that a faster-than-light speed is possible if we can **control the expansion and compression** of space-time.

Moreover, Dr. White has revealed a **prototype image** of IXS Enterprise, a spaceship designed to **achieve warp travel**. The image is a creation of Mark Rademaker, **inspired** by Matt Jefferies' drawing of the original *Star Trek* USS Enterprise. The spaceship is slim and placed between two rings which can create a warp bubble by **distorting and stretching** space-time. The spaceship can then travel through the warp at a superluminal speed to **another remote point in the universe**.

There have been more than once that I have had to see how Harit Srikhao at work. His eyes stare straight out as if he sees a new, virgin land that no one has explored. He springs forward so quickly to capture images with excitement – images that only he could pass back to humans on earth. His work *Whitewash* (2015–2016) which is being exhibited is a significant progression from *Black Rite* (2011), *Red Dream* (2012), and *A Boy who was Kidnapped by Time* (2014).

Given that he started photography when he was 13, and that he graduated high school only 4 years ago, his work has definitely warped a long way. From capturing people passing by to images of the country's future which is kept frozen by traditions, restrictions, and post-cold war rituals: atemporal images whose origins are ambiguous. Are they from the past, the present, or the future? Are they here, there, or somewhere else? Or nowhere?

In the 20th century, Stalin manipulated the power of photography to build the cult of personality. He ordered total elimination of any image of Leon Trotsky, his political enemy, by means of manipulating his images and forging new ones as if Trotsky never existed, airbrushing him out of history. He announced to the people that Trotsky was the enemy of the state. As a result, magnificent images of Stalin were seen everywhere. It was a simple and callous tactic of truth distortion in an attempt to rewrite history. This tactic contributed to the Great Purge between 1936–1938, when thousands of people were arrested, imprisoned, and murdered. Anyone who had the enemy's image in their possession was to be considered criminal, and people were convinced to help the state eliminate them.

Erasing the important figure that he did not like, and glorifying only Stalin.

This history has been retold by the other Great Power in a Hollywood film, namely the Great Jedi Purge in *Star Wars: Episode III Revenge of the Sith* (2005). Similar events have recurred in reality in many other places – the Nazis, China's Cultural Revolution, North Korea, etc.

Back in time in Jambudvīpa, the Tamil, aboriginal people characterized by dark skin and curly hair, were raided, murdered, and chased away to the South by the Aryan – tall, white-skinned newcomers with prominent noses from the Caspian Sea. The Aryans wrote a new history with a caste-based religion, deifying their own race and designating the other race as demons. Rules were created through religious literature, claiming that it was divine order that people should worship the self-proclaimed gods.

Such a concept was an inspiration for the Nazis to promote "pure Aryan" archetypes and eliminate 'non-pure' races, later becoming an excuse to exterminate the Jews. This is not unlike the hatred for half-blood people in *Harry Potter* or creating loyalty through fear in the villagers in *The Hunger Games*.

Soldiers, draftees, cadets, village scouts, boy scouts, cyber scouts, nuns, true Buddhists, royal ceremonies, the October 1976 massacre in Bangkok. Memories. Friends. Bed. Dreaminess. Love. Confusion. Sex. Hatred. Destruction. Composition. Erasing. Fading.

"When people talk to each other, they never say what they mean. They say something else and you're expected to just know what they mean."

The Imitation Game (2014), directed by Morten Tyldum, written by Graham Moore, adapted from *Alan Turing: The Enigma* (1992), a biography book by Andrew Hodges

Thunskä Pansittivorakul

Artist and Recipient of the Silpathorn Award in Film, 2007
02.05.2017

PHOTOGRAPHY'S PLAY

On the day when the first man in Siam saw a photo of him gradually appearing on a metal sheet, would he believe that it was him in the photo? What appeared in front of him was a result of him having to stay still for a period of time, and a foreigner with a wooden box covered in black cloth making strange gestures. Finally, something like his shadow came out of it. What was that something? Was it him, his soul, or something similar to who he was?

In Southeast Asia, photography is perhaps not a true reflection of existence. Early on when it started to appear in the society that believed the body was the container of the soul – the soul that kept shape-shifting according to karma until it reached the ultimate release in Nirvana. What the people in this society experienced in photography must have been just the black box and the strange gestures of tall, white men. Of course, most of these people had never seen an image of themselves.

However, not long after, the aristocrats of Siam began to understand this new thing and made use of it. The younger king acknowledged the arrival of photography with excitement, while his older sibling king saw that it would become a great tool for his policies against the Western world. This Siamese king used photography to assert his existence to the West – showing that he existed, and the reality of his kingdom was himself.

Nobody could deny that what appeared in the photo did exist. An old man in a strange outfit who claimed to own an unknown land on the other side of the world. It would no longer be just a thrilling tale like in the past because photography was proof of existence and clear evidence of truth. Besides, the fact that photos could be taken in the remote strange land proved that it was not a primitive nor barbaric place.

The king of this land knew and understood civilization of the West, as can be seen from the photos – luxurious Western clothing matched with invaluable royal accessories. Or another photo of the king next to his queen, as if to show that he was at once a king and a family man who was endowed with Western sophistication.

Siamese people quickly learned to accept the reality of photography. Within the brief period of time that Siamese aristocrats used photography to reflect modernity and the reality of their statuses and identity, as if they were pleased with this process of reality – making and subtly followed their king's method.

When photography was born in the West, it was seen as a tool for commoners who had the freedom to create their own image and the equality to write their own stories through them. However, in Siam, photography was merely a decoration that reflected modernity, westernization, and the high status of those who had the power to access photography.

Photography has existed in the Thai society for over a hundred years, and it has spread out to more diverse groups of people. Especially the new people like the middle-class who began to have more roles in the society. Photography became a familiar tool among these people, and they have used it well.

For this group of people, they could create a variety of reality through photos

themselves. They could use the medium so agilely and effectively in all aspects. However, are photos faithful reflections of reality? For this new group of people in the Thai society who has developed their identity over a short period of time within the long history of Siam, what is their reality, and what will they create reality with?

Looking at the empty stories in their own photos, the Thai society eventually shies away and returns to the reality that once was; the image of the noble king in Westernized clothing, recorded by the hands much more skillful than those in his father's time.

The photo shows what kind of world it was in the king's time through postures, clothing that combined the western-universal values with those of his own kingdom. Moreover, there is an image of the king with plenty of information on different subjects related to how he governed and administered the kingdom through the crisis. These elements combined and turned the photos from mere reality in the past into the reality, and even surreality. His photos have transformed from an evidence of time to a supernatural belief.

This can be seen when many of his photos taken in different scenarios are put up high on the wall and worshipped like a sacred object: the king in a modern outfit in a luxurious office in a big city, reflecting his character as an executive who understands the complicated world of business; the king in his modernized royal clothing at a government office, indicating a person of authority and ruler; the image of the king as he cooked during his private time hung in restaurants, luxurious and street-side alike. The creators of these images must have not been able to foresee how the reality presented in these photos could turn in to such subjects of worship.

If we examine a photo carefully, we find that what defines its limit is the frame. No matter how many realities there are in the world, there is only one reality in a photograph limited within a frame. However, more often than not photos act as if there was no other realities happening outside the frame, since the external reality dies away with time and eventually ceases to exist. How could any told stories become the truth if there was nothing like photographs and whatever is in it to prove so? Indeed, a photograph becomes much more effective if it blends well to its external reality, be it a place, a uniform, medals, faces, and gestures that work together as if they were reality – making tools for all things present within the rectangular frame, which were born not out of nothing or any life-giving brushstrokes. And when the internal and external realities are in accordance with each other, a set of reality will gradually rise out of the photo. And when its journey has reached the right place, the mechanism of that very set of reality will begin to work, regardless of

whether anyone wants it to.

Such a set of realities is always in connection with the space where the photo is present, either clashing with or in support of it. And oftentimes this has become its own status as mentioned earlier. As we examine the area of reality within a photo and its connection to its external environment, we can see the nature of a photograph – one that is able to manufacture its own set of reality out of other realities.

In its current state, as it journeys through time, the reality of the past – that the image of the king was created out of the values belonging to his time, faces a new time and a changed society. Yet, the king's images could blend with the present time and magically create a new status for itself.

History and photography are often seen as inseparable. Since photography was born, history became a set of reality that was clearer than any previous times. And if we reckon any photos taken in the past as proofs of historical reality, history created with photography may be considered reality as well. Their unbreakable relationships allow a lot of space for photography within the area of history. Sometimes this connection manifests clearly; other times it is hidden within the rectangular frame of the photo. But however obvious the connection, when the photo is made visible and forced to face with time, the photo will start to play in different ways, as in the process where they became history and sacred objects.

In the complex society at present, photography seems to have adapted very little amidst the field of societal changes. If it was a player, it would fail in comparison to the great player that time was. But photography would be the player that teased and challenged the more skillful ones, and could even forge self-importance that no one could deny. Indeed, photographs have become something that anyone who wants to create reality during play time needs to rely on, use, and allow to get out there in the field and play as it wishes.

Whenever photographs are interfered with or contradicted and they fail in proving themselves, they will go into hiding in a dark corner of reality, waiting for the day they are called out to dance again.

Pichak Thananchaibut

*Lecturer, Photography Major,
Department of Communication Arts,
Faculty of Architecture, King Mongkut's
Institute of Technology Ladkrabang*

การเล่นของภาพถ่าย

ในวันที่ชายคนแรกในสยามเห็นรูปตัวเองค่อยๆเลื่อนขึ้นมาบนแผ่นโลหะ เขาจะเชื่อหรือไม่ว่านั่นคือรูปของเขา สิ่งที่น่าประหลาดตรงนั้น จากการทำตัวหนึ่งลึกลับช่วงเวลานึง มีคนต่างชาติกับกล้องที่มีหน้าสีดำคลุม ทำท่าทางประหลาดๆ แล้วในที่สุดก็มี สิ่งเหมือนเงาของเขาปรากฏออกมา สิ่งนั้นคืออะไร ตัวเขา วิญญาณของเขา หรือเป็นสิ่งที่เพียงคล้ายกับตัวเขาเท่านั้น

ในอุษาคเนย์ ภาพถ่ายคงไม่ใช่สิ่งที่สะท้อนความจริงของการมีอยู่ ในช่วงเวลาแรกๆที่มันได้เข้ามาปรากฏตัวต่อสังคมที่เชื่อว่าร่างกายคือเครื่องกักเก็บจิตวิญญาณ ที่เวียนเปลี่ยนไปตามกฎแห่งกรรม จนกว่าจะพบกับกรหลศพ สิ่งที่มีผู้คนในดินแดนแห่งนี้สัมผัสกับการถ่ายภาพคงเป็นเพียงกล้องดำและกิริยาประหลาดๆของคนผิวขาวร่างใหญ่แน่นอนคนเหล่านั้นส่วนมากไม่เคยเห็นภาพตัวเอง

อย่างไรก็ตาม เพียงไม่นาน ชนชั้นสูงของสังคมสยามก็เริ่มทำความเข้าใจกับสิ่งใหม่และเริ่มใช้งานมันอย่างเข้าอกเข้าใจ รัชชัตริย์สยามองค์นี้เองรับรู้การถ่ายภาพอย่างตื่นต้น ในขณะที่กษัตริย์ผู้พี่ กลับมองว่าสิ่งนี้จะเครื่องมือที่ดีเยี่ยมสำหรับนโยบายกับโลกตะวันตกของพระองค์ กษัตริย์สยามพระองค์นี้ใช้ภาพถ่ายยืนยันพระองค์เองกับโลกตะวันตก ว่าพระองค์มีอยู่จริง และความจริงทั้งหลายในพระอาณาจักร ก็คือตัวพระองค์เอง

ไม่มีใครปฏิเสธ ว่าสิ่งที่ปรากฏในภาพนั้นเป็นสิ่งที่มิได้อยู่จริง ภาพชายสูงวัยในเครื่องแต่งกายแปลกประหลาด ที่อ้างว่าเป็นเจ้าของดินแดนลึกลับอีกซีกโลกหนึ่ง มันจะไม่เป็นเพียงเรื่องราวอันน่าตื่นเต้นเหมือนเรื่องเล่าในอดีต เพราะภาพถ่ายเป็นเครื่องยืนยันตัวตน เป็นหลักฐานที่ชัดเจนของความจริงนั้น นอกจากนี้ภาพถ่ายยังเป็นเครื่องพิสูจน์ว่าดินแดนอันแสนไกลนั้น หาได้เป็นดินแดนที่ป่าเถื่อนใดๆ

พระราชแห่งดินแดนนี้ รู้จัก เข้าใจ เป็นอารยะของ โลกตะวันตกเป็นอย่างดี ดังที่ปรากฏในภาพถ่าย ไม่ว่าจะ เป็นเครื่องแต่งกายแบบตะวันตกที่หรูหรา ผสมเข้ากับเครื่องประดับ อันสูงค่าของราชสำนัก หรือภาพที่พระองค์เคียงข้างพระราชินีราวกับว่าทรงเป็นกษัตริย์ที่รักครอบครัว และเข้าใจความคิดของตะวันตกอย่างเท่าทัน

ชาวสยามเรียนรู้ที่ยอมรับความเป็นจริงของภาพถ่ายอย่างรวดเร็ว เพียงชั่วเวลาสั้นๆ ชนชั้นสูงของสยาม ใช้ภาพถ่ายเป็นเครื่องมือสะท้อนความทันสมัย สะท้อนความจริงของสถานะภาพ สะท้อนตัวตน ราวกับพวกเขาอินตึกับกระบวนการสร้างความจริงเหล่านั้น และใช้งานมันตามพระราชอาชองพวกเขาอย่างเยบยล

ภาพถ่ายเมื่อมันเกิดขึ้นในโลกตะวันตก มันถูกมองว่าเป็นเครื่องมือของสามัญชนที่มีอิสระในการสร้างภาพของตนเอง พอๆกับที่พวกเขาสามารถสร้างเรื่องราวของตนเอง ผ่านภาพถ่ายได้อย่างเท่าเทียม แต่ในสังคมสยามภาพถ่ายยังเป็นเพียงเครื่องประดับ ที่สามารถแสดงความทันสมัย ความเท่าทันตะวันตกและความสูงส่งของกลุ่มคนที่มีอำนาจพอที่จะเข้าถึงการถ่ายภาพกว่าร้อยปีที่ภาพถ่ายดำเนินไปในสังคมไทย ตัวมันเองได้กระจายตัวเองออกไปสู่กลุ่มคนที่หลากหลายมากขึ้น โดยเฉพาะคนกลุ่มใหม่อันได้แก่ชนชั้นกลาง ที่เริ่มมีบทบาทในสังคมส่วนต่างๆ ภาพถ่ายกลายเป็นสิ่งที่คนกลุ่มนี้ คู่เคยและสามารถใช้งานมันได้อย่างดี

สำหรับคนกลุ่มนี้พวกเขาสามารถสร้างความจริงอันหลากหลายของภาพถ่ายได้ด้วยตัวของเขาเอง พวกเขาสามารถใช้งานสื่อนี้ได้คล่องแคล่ว และมีประสิทธิภาพในทุกมิติ อย่างไรก็ตามภาพถ่ายตัวมันเองเป็นสิ่งที่สะท้อนความจริงที่ตรงไปตรงมาหรือไม่ สำหรับคนกลุ่มใหม่ในสังคมไทย ที่พัฒนาตัวตนมาในช่วงเวลาที่สั้นที่สุดในประวัติศาสตร์ อันยาวนานของสยามประเทศ ความจริงของพวกเขาคืออะไรและพวกเขาจะสร้างความจริงด้วยอะไร

เมื่อมองไปที่เรื่องราวอันว่างเปล่าในภาพถ่ายของตัวเอง สังคมไทยก็เบือนหน้ากลับไป ความจริงครึ่งหนึ่งที่เคยปรากฏอยู่ ภาพของพระราชผู้สูงส่งในเครื่องแต่งกายแบบตะวันตก ที่บันทึกด้วยฝีมืออันสูงส่งยกว่าในเวลาของบิดาของพระองค์

ภาพแสดงความเข้าใจโลกที่แวดล้อมในช่วงเวลาของพระองค์ ผ่านท่าทาง การปรับเครื่องแต่งกายที่ผสมผสานความเป็นสากลตะวันตกกับคุณค่าของอาณาจักรของพระองค์ นอกจากนี้ภาพพระราชที่มาพร้อมข้อมูลที่ล้นหลามในเรื่องราวต่างๆที่พระองค์ทรงบริหารและจัดการแผ่นดินในยามวิกฤติ องค์ประกอบทั้งหลายเหล่านั้น ทำให้ภาพถ่ายที่เคยเป็นเพียงความจริงในอดีตกลับกลายเป็นความจริงและกลายเป็นความเท็จจริงในที่สุด ภาพถ่ายของพระองค์ได้กลายเป็นภาพจากหลักฐานของช่วงเวลาไปสู่ความเชื่อที่อยู่นอกเหนือความจริง

อันจะเห็นได้จากภาพของพระองค์ในอิริยาบถต่างๆ ถูกนำไปบิดในที่สูงและถูกบูชา ไม่ว่าจะ เป็นภาพของพระองค์ในชุดสากลที่สะท้อนความเป็นนักบริหารจัดการผู้เข้าใจโลกอันซับซ้อนทางธุรกิจ ในสำนักงานหรูหรากลางเมืองใหญ่ ภาพพระองค์ในเครื่องทรงแบบประเพณีผสมกับตะวันตกในสถานที่ราชการที่แสดงถึงอำนาจและนักบริหารรัฐกิจ หรือภาพการท้ออาหารของพระองค์ในอิริยาบถส่วนพระองค์ ในร้านอาหาร หรูหราไปจนถึงร้านห้องแถวริมถนน สำหรับภาพถ่ายเหล่านั้น ผู้สร้างคงไม่ได้คาดคิดว่า ความจริงทั้งหลายที่นำเสนอในภาพนั้น จะกลายเป็นอีกรูปแบบที่ได้รับการเคารพในโลกขณะนั้น

เมื่อเราพิจารณาไปที่ภาพถ่าย สิ่งที่กำหนดขอบเขตของมันก็คือกรอบของภาพ ไม่ว่าความจริงในโลกจะมีมากมายเท่าใด ความจริงของในภาพก็มีในกรอบเท่านั้น แต่ทว่าบ่อยครั้งภาพถ่ายก็มักจะทำตัวราวกับว่า นอกกรอบนั้นไม่มีความจริงใดเกิดขึ้น เพราะความจริงนอกรอบนั้นสูญสลายไปกับกาลเวลา ไม่ดำรงอยู่แล้ว เรื่องราวที่เล่าขานทั้งหลายจะเป็นจริงได้อย่างไร ถ้าไม่มีสิ่งต่างๆ ในกรอบภาพคอยยืนยัน และการทำงานของภาพถ่ายจะแบบยลมากขึ้น ถ้าตัวมันเองสามารถประสานสอดคล้องกับสิ่งที่ยอยู่นอกกรอบได้เป็นอย่างดีไม่ว่าจะเป็น สถานที่ เครื่องแบบ เหยี่ยวดูตรา ใบหน้า อิริยาบถต่างๆ ที่ทำงานราวกับเป็นเครื่องมือสร้างความจริงของสิ่งที่ยอยู่ในกรอบสี่เหลี่ยม นั้นไม่ได้เกิดมาจากความว่างเปล่า หรือถูกเนรมิตขึ้นจากผีแปร่งใดๆ และเมื่อการทำงานของสิ่งที่อยู่ทั้งภายในและภายนอกกรอบ ทำงานกันอย่างประสานสอดคล้อง ชุดของความจริงก็จะค่อยๆเดินทางออกมา และเมื่อมันเดินทางมาพบกับผู้อันเหมาะสมแล้ว ชุดของความจริงนั้นจะเริ่มทำงานของมัน แต่ไม่ว่าจะตั้งใจหรือไม่

ชุดของความจริงเหล่านั้นจะสัมพันธ์ในลักษณะเกือหนุนหรือปะทะกับพื้นที่ที่ตัวภาพถ่ายเองดำรงอยู่เสมอ และบ่อยครั้งมันได้ทำลายสถานะภาพของตัวมันเอง ดังตัวอย่างที่ได้กล่าวไปแล้วข้างต้น เมื่อเราพิจารณาพื้นที่ของความจริงในภาพถ่ายและความสัมพันธ์กับสิ่งที่ยอยู่นอกกรอบแล้ว เราจะเห็นธรรมชาติของภาพถ่ายที่ตัวมันเองประกอบสร้างชุดความจริงจากความจริงทั้งหลาย

ในสภาวะปัจจุบันของตัวมันเอง พหุมันเดินทางผ่านเวลา ชุดของความจริงในอดีต ที่ภาพของพระราชได้ถูกสร้างขึ้น จากทั้งเวลาและทัศนคติในรัชสมัยของพระองค์ เดินทาง

มาปะทะกับเวลาของสังคมใหม่ที่เปลี่ยนไป ทว่าภาพของพระองค์ก็กลับสามารถประสานกับเวลาปัจจุบันและสร้างสถานะภาพใหม่ให้กับตัวภาพเองอย่างน่าอัศจรรย์

ประวัติศาสตร์กับภาพถ่ายมักถูกมองว่าเป็นสิ่งที่แยกกันไม่ออก เมื่อเกิดภาพถ่าย ประวัติศาสตร์กลายเป็นชุดของความจริงที่ชัดเจนกว่าทุกเวลาที่เคยเกิดขึ้น และหากมองภาพถ่ายในอดีตว่าเป็นสิ่งที่สะท้อนความจริงทางประวัติศาสตร์แล้ว

กระบวนการที่ความจริงทางประวัติศาสตร์ถูกสร้างขึ้นผ่านภาพถ่ายก็เป็นสิ่งเป็นความจริงตรงเช่นกัน ความสัมพันธ์ที่แยกกันไม่ออกของทั้งสองสิ่งนี้ ทำให้ภาพถ่ายมีพื้นที่มากมายในเวลาของประวัติศาสตร์ และความสัมพันธ์นั้นบางครั้งก็แสดงออกอย่างเห็นได้ชัดบางครั้งก็แอบซ่อนเร้นอยู่ในกรอบสี่เหลี่ยมของภาพนั้น แต่ไม่ว่าความจริงจะปรากฏชัดแจ้งหรือซ่อนเร้น เมื่อภาพนั้นถูกทำให้ปรากฏและเผชิญหน้ากับเวลา ภาพถ่ายด้วยตัวมันเอง จะทำการเล่นในรูปแบบต่างๆ ดังเช่นกระบวนการที่ภาพถ่ายกลายเป็นประวัติศาสตร์และกลายเป็นสิ่งที่คัดลึลือ

ในโลกที่ซับซ้อนของสังคมปัจจุบัน ภาพถ่ายเองก็ดูจะปรับตัวเองน้อยมากในสนามของความเปลี่ยนแปลงของสังคม ถ้ามันจะเป็นผู้เล่นมันคงจะเป็นผู้เล่นที่ไม่ได้เก่งกาจอะไร เมื่อเทียบกับผู้เล่นอันยิ่งใหญ่อย่างเวลา แต่มันเป็นผู้เล่นสามารถล้อเล่น ท้าทาย ไปกับผู้เล่นที่เก่งกาจ และสามารถสร้างความสำคัญให้กับตัวเองโดยที่ไม่มีความสามารถปฏิเสธได้ และภาพถ่ายกลายเป็นสิ่งที่หากใครต้องการสร้างความจริงในช่วง(สนาม)เวลาแล้ว พวกเขาต้องเข้ามาใช้มันอนุญาตให้มันลงเล่นอย่างที่มีนต้องการ

หากเมื่อไรที่ตัวมันเองถูกรบกวนหรือขัดแย้งแล้ว ถ้ามันหาทางสู้ไม่ได้ ตัวมันเองจะค่อยๆเข้าไปในมุมอันเร้นลับของความจริง และเฝ้ารอวันที่มันจะถูกเรียกออกมาวาดลวดลายใหม่อีกครั้ง

พิชญ์ณีนี กนิษฐ์บุตร

อาจารย์ประจำสาขาการถ่ายภาพ ภาควิชาทัศนศิลป์ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

LIST OF WORKS

Siamese Twin
Fluid
Pink Cloud Awaits
Angels
Chosen Boys
Fade
Children of Heaven
Heaven Gate
Deluminator
Illuminator

"Why is it that, for over 5 years, I never once heard of the death of over 100 lives in the 2010 crackdown?" was the big question that gave birth to this piece of work.

Therefore, this work is my expression of responsibility and apology for bearing a narrow-minded and selfish attitude towards the protestors in the past.

*"ทำไมกว่า 5 ปีที่ผมไม่เคยรับรู้ถึงความตายของกว่า 100 ชีวิตในเหตุการณ์
สลายการชุมนุมเมื่อปี 2010 ?"* เป็นคำถามสำคัญที่ผลักดันให้เกิดงานชิ้นนี้
ดังนั้น งานชิ้นนี้คือการแสดงความรับผิดชอบและคำขอโทษต่อจิตใจที่
คับแคบเห็นแก่ตัวที่มีต่อผู้ชุมนุมของผมในอดีต

HS

ACKNOWLEDGEMENT

Thank you to:

Thunskā Pansittivorakul

Pichak Thananchaibut
Christian Caujolle
Manit Sriwanichapoom

Kamthorn Paowattanasuk
Setapa Prommolmard

Atit Sornsongkram
Prae Pupityastaporn
Sathit Sattarasart

Patipol Teekayuwat

Wasakorn Khumklaowiriya
Phongphak Siripun
Chalatjak Threenonglug
Pich Phatrapakdee

Attakorn Srikhao *and* Nampetch Srikhao

Harit Srikhao (b.1995) was born and raised in Pathum Thani, Thailand

SOLO EXHIBITION

- 2014 —'Red Dream' and 'Black Rite' series *at Kathmandu Photo Gallery, Thailand*
- 2017 —'a boy who was kidnapped by time' series *at Kathmandu Photo Gallery, Thailand*

SELECTED GROUP EXHIBITION

- 2013 —'Cross_Stitch: Trans-Conceptual exhibition to present the works of young artist' *at Bangkok Art and Culture Center (BACC), Thailand*
- 2015 —'Red Dream' series at 'GETXOPHOTO: DREAMS' Photography Festival, *Bilbao, Spain*
—'Red Dream' and 'a boy who was kidnapped by time' series *at Photo Phnom Penh Festival, Cambodia*
—'a boy who was kidnapped by time' series in reGeneration3: New Perspectives on Photography *at Musée de l'Elysée, Lausanne, Switzerland*
- 2016 —'a boy who was kidnapped by time' series in reGeneration3: New Perspectives on Photography *at Format Festival QUAD Galleries, Derby, UK*
—'a boy who was kidnapped by time' series in reGeneration3: New Perspectives on Photography *at Centro Nacional de las Artes à Mexico city, Mexico*
—'Whitewash' series in 'Margin of Visual Threshold' ,group exhibition *at Circle Art Centre, China*
—'Whitewash' series at 'Power and Politic' *at Filter Photo Festival, Chicago, IL, US*

AWARD

- 2016 —Winner of Juror's prize at 'Power and Politic' *at Filter Photo Festival, Chicago, IL, US*
—Young Thai Artist Award winner 2016 : Photography
- 2017 —The Second Prize Winner *at the Gamma Photography Grant*
—Special mention by the jury at Portfolio Review 2017, *Dusseldorf, Germany*

Harit Srikhao
Haritsrikhao@hotmail.com

Gallery Ver

Gallery hours
12.00 – 18.00 *on* Wed. – Sun.
Closed
Mon. – Tue. *and* national holiday

galleryver@gmail.com
www.vergallery.com
(66)2-103-4067
(66)80-580-2513

